

Monseniorul Ghika: "Căsătoria este o" stare" prin care bărbatul și femeia pot ajunge la sfințenie, fiind pur și simplu un soț bun și o soție bună"

Căsătoria: "un sacrament care se reînnoiește în fiecare zi"

(continuare din nr. trecut)

Calitatea socială a apostolatului feminin

Alături de catehezele adresate tinerilor, exercițiile spirituale cu doamnele de caritate provenind din familii bucureștene, care l-au ajutat în opera de la sanatoriul *St. Vincent de Paul*, edifică apostolatul feminin. Partea feminină a familiei găsește în aceste cateheze resurse înalte pentru propria estimare, un nou mod de a-și descoperi și privi vocația, cu ecouri benefice în viața propriei familii și în viața publică.

Cateheze publicate în 1923 cu titlul «*La Visite des Pauvres*», conferințe grupate în «*l'Heure Sainte*», 1928; «*la Présence de Dieu*», «*La souffrance*», «*La Liturgie du Prochain*», 1932: parcurgându-le, descoperim prețul pe care Monseniorul Ghika îl dădea calității credinței, iar dacă ne gândim la specificul feminin, în modul de a primi și de a transmite valorile sacre, începând cu valoarea vieții, descoperim cât de profund psiholog este Monseniorul Ghika. El însoțește apostolatul feminin spre valori de excelență, în cele mai mărunte gesturi din cotidian.

Copiii și familiaritatea cu miracolul

Copiii au fost interlocutori predilecți ai Monseniorului Ghika prin familiaritatea lor de credință cu Providența. Cu ochi de copil, credința în miracol nu este superstiție, ci puritate. În viața de familie, marcată de provocări, de dificultăți, câteodată de rupturi grave, este nevoie și de credința în miracol.

Monseniorul Ghika credea în miracol ca semn al Providenței. Printre episoadele acestui apostolat este cunoscută, de exemplu, o întâlnire pe care a avut-o într-o stație de tramvai cu un copil care, confundându-l cu Moș Crăciun, l-a chemat acasă, unde părinții nu se înțelegeau. Monseniorul vine cu un dar pentru copil, dar și pentru părinți.

Un dar neprețuit adus acestei familii dezbinată și fără credință: convertirea. Cazul bucureștean - din peisajul luminos al «micului Paris» dintre cele două războaie mondiale - este precedat de altele, dintre care mai cunoscut este cel petrecut la o periferie sumbră a marelui Paris, în cartierul «roșu» Villejuif, acolo unde Vladimir Ghika și-a început slujirea ca preot. Prin copii a adus miracolul credinței în familiile care trăiau într-o cruntă mizerie, nu doar materială, ci în primul rând spirituală.

Un posibil patron al apostolatului laicilor

Monseniorul Ghika și-a început vocația de slujire ca laic. A fost primul laic care a făcut studii de teologie și filozofie, iar ideile și convingerile sale prefigurează teme ale Conciliului Vatican II, cum ar fi apostolatul laicilor în Biserică prin pecetea Botezului.

Îl venerăm, deci, și ca un posibil patron ceresc al activității laice, în fața căreia se deschid orizonturi bogate de apostolat.

Figura Monseniorului Ghika evocă o primăvară a Bisericii, care a înflorit în comunitățile noastre, în prima jumătate a secolului trecut. La adăpostul acestei grădini spirituale, familiile au rezistat apoi asaltului comunismului ateu care, urmărind destrămarea valorilor, viza în primul rând familia ca păstrătoare a acestora.

Pe Monseniorul Ghika îl celebrăm. Cauza beatificării sale unește rugăciunile noastre personale și pe ale familiilor. Spiritualitatea sa este foarte actuală și îl simțim prezent, veghind asupra noastră, asupra familiilor și comunităților noastre, în speranța de a reconstrui o civilizație creștină.

MARINA FARA

**("Tema familiei în spiritualitatea Monseniorului Ghika",
Familia creștină, www.ProFamilia.ro)**

din arhiva Doamnei Oana Secăleanu

Parohul Carol Auner

S-a născut la 18 octombrie 1865, la Viena și a murit la 30 decembrie 1932, la București. A rămas în istoria Bisericii locale drept cel mai important paroh al Catedralei *Sfântul Iosif*, cel mai mare istoric catolic român din toate timpurile, un adevărat „părinte” al presei catolice românești, unul dintre cei mai talentați pianști și organiști pe care i-a avut Biserica noastră. A fost apreciat încă din timpul vieții drept una din cele mai

erudite personalități ale epocii sale, iar în calitate de pedagog, profesor, rector, duhovnic, director spiritual nu avea pereche.

A acordat o atenție deosebită solemnităților și ceremoniilor religioase sau ocazionale de la Catedrală, organizării vieții parohiale, și a înzestrat catedrala, în 1930, cu orga *Wegenstein*, „una din rarele, prea rarele mândrii ale capitalei României”, după cum se exprima, în 1933, ziarul *Epoca*. A fost cofondator al *Buletinului Parohial* în limbile germană și franceză, precum și al *Revistei Catolice*.

Rămâne în istoria Bisericii locale ca un ministru smerit al altarului, printr-o viață exemplară în modestie și simplitate, umil până la desăvârșire.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ